

les ikke ønskede, at Noget i den Retning skulde gøres af Hensyn til ham, men kun for Sagens Skyld. Men hvorledes skulle vi saa handle? Naar Ministeren allerede for 2 Aar siden har erklæret, at Sagen for ham var et Portefeuille-Spørgsmaal, og han nu gjentagende har erklæret, at han uforandret indtager det samme Standpunkt, saa er det jo aldeles umuligt, uagtet den ærede Minister siger, at der ikke skal tages noget Hensyn til ham, at undlade at tage et saadant Hensyn. Men vor Stilling ligesoverfor den ærede Minister er desuden bleven noget vanskeligt, navnlig derved, hvad jeg ogsaa aabent og ærligt vil sige, at vi ikke kunne være ganske tilfredsstillede med den Holdning, som Ministeren indtog under forrige Behandling af denne Sag, idet det i Udvalgets Betænkning var fremstillet, som om det var Meningen, at man ved et simpelt Botum over en Bevilling paa Finantsloven kunde faae Stutteriet nedlagt, og den ærede Minister ikke gjorde opmærksom paa, at dette dog ikke var en nødvendig Følge deraf. Men jeg skal indrømme, at dette har den høitærede Minister gjort godt igjen ved paa ingen Maade at holde sig til den formelle Side af Sagen. Dette betragter jeg altsaa som en Sag, jeg ikke behøver at opholde mig ved. Nu er altsaa Forholdet dette, at, uagtet den høitærede Minister har bedet os om ikke at tage Hensyn til hans Duffer, men kun til Sagen, kunne vi dog ikke undlade at tage det første Hensyn, og nu vil jeg sige bestemt for mit Vedkommende, at her er to Ting at fastholde. For det Første vil jeg ikke kunne ansee det for rigtigt for en saa ubetydelig Sags Skyld at fremkalde et Brud i et Ministerium, som vi ansee for at være heldigt og et saadant, som arbejder til Landets Vel. Deter min bestemte Formening, at det vilde være urigtigt, om man vilde gøre dette, og derfor kan jeg ikke stemme for det foreliggende Forslag om at stryge Bevillingen til Stutteriet, naar der foreligger en saadan Erklæring som den, den høitærede Minister har afgivet i Sagen. Men jeg vil dernæst ligefrem sige, at det udøver en bestemt Indflydelse paa mig, naar en Mand, som er sat i Epidisen for en Institution, kæmper for den med dyb og inder-

lig Overbeviisning; selv i Tilfælde, hvor jeg har en modsat Overbeviisning, kan jeg ikke nægte, at dette har sin store Betydning for mig. Jeg ynder at see en Minister med Varme og Overbeviisningens Styrke kæmpe for en Institution, som er ham underlagt, naar han, vel at mærke, har en virkelig dyb Overbeviisning om det Rette i Sagen; man skal da respectere den Følelse hos ham, at han staaer som Bærge og Bogter for den Institution, der er betroet ham. Derfor siger jeg, at jeg med sand Interesse har hørt det Foredrag, den høitærede Minister holdt over denne Sag, og uagtet jeg ikke har kunnet forandre noget Væsentligt i den Anskuelse, jeg har af den hele Sag, har jeg dog den Respect for en Mand's Mening, der er saa sagkyndig og staaer i den Stilling, hvori den høitærede Minister staaer, at jeg ikke er utilbøielig til at bøie mig for den og sige: Vel, saa lader jeg den Ting staae hen indtil Videre og afventer de yderligere Erfaringer, vi vilde faae, naar vi atter komme til at drøfte denne Sag. Derfor kan jeg ikke stemme for det af to ærede Medlemmer stillede Forslag. Jeg kan heller ikke stemme for Mindretallets Forslag. Sagen er, at jeg troer, at Mindretallets Forslag oprindeligt er fremkommet af formelle Hensyn, nemlig for ikke at stille Noget op, der kunde siges at være imod Loven af 23de Januar 1862; men nu har den høitærede Minister i denne Debat slet ikke gjort formelle Hensyn gjældende, altsaa troer jeg ikke, at der er nogen Nødvendighed for at fastholde dette Forslag. Hvad Summen i og for sig angaaer, da ringeagter jeg den ganske vist ikke. Paa ingen Maade! Der er mange Leiligheder, hvor vi maae kæmpe i Thinget for at faae enkelte Tusinde Valer; men overfor de, som det forekommer mig, overbetende Betragtninger, som jeg nu har tilladt mig at gjøre gjældende, troer jeg dog ikke, at den bør komme i videre Betragtning, og jeg maa derfor raade til at stemme for Bevillingen paa Finantsloven.

Formanden: Der er begjært Afslutning af Forhandlingerne. Det eneste Medlem, der har begjært Ordet, er Folkethingsmanden